

оживление. Гласоветъ се надпреварваха, дигаше се шумъ, но при все това тежка грижа притискаше гърдитъ на всички. Кой знае, на кжде щѣше да избие тжгата на бѣжанцитъ по родния край, ако въ кръчмата не бѣше се втурналъ моя близъкъ роднина Симеонъ Близнака. Той се хвърли върху ми и раздруса отъ все сърдце ржката ми:

— Търсихъ те въ града, а те намѣрихъ тука. Какъ си се излѣгалъ, та си дошелъ въ нашето село? Да не си сбъркалъ нѣщо пжтя, а?... Е, знаешъ ли, че ние сгодихме Султанка? Дадохъ я на Мирчовия синъ. Сега да приемъ кръчмата.

Радостниятъ и бодъръ гласъ на Близнака коренно промѣни настроението въ кръчмата. Времето минаваше въ весели разговори и шегѣ. Спомнихме си за тежки сватби, за пѣстри хора, за юначни борби. По едно време въ единъ отъ жглитъ на кръчмата засвири свирка. Всички едновременно се обърнаха къмъ свирача и съ усмивка на уста го заслушаха.

— Добре я подхванахме! — каза Близнака и наведе глава, заслуша.

Свирката прибѣгна, избърза по равна Тракия и тръгна подиръ многобройно, гоено стадо. Тихо, сложно извиваше пѣсенъта и събуждаше миналия животъ.

— Филе, обърни я на веселба, не ми се плаче вече! — обади се единъ отъ селянитъ.

— На веселба, Филе, на веселба подхвани! — подканиха го и други.

Филе дигна вежди, затрепери прѣсти и изведнажъ обърна пѣсенъта. Азъ се унесохъ. Свирката ме поведе... Жътва е. Последната нива жънемъ.